

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Β΄.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 10 Φεβρουαρίου 1894 Πέμπτη

ΑΡΙΘ. 47

Ο ΦΑΡΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΩΖΟΝΤΟΣ

(Σχολικαὶ διακοπαὶ)

Ἐπὶ τῆς νοτιοδυτικῆς λιμνοθαλάσσης τοῦ Μεσολογγίου καὶ εἰς ἀπόστασιν δύο ὥρων ἀπ' αὐτοῦ, κεῖται τὸ Βασιλάδι, μικρὸν ἰχθυοτροφεῖον, νῦν λεγόμενον παλιὸ Βασιλάδι ἢ πέτρινον, νησίδιον περιφερείας ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα βημάτων καὶ σχεδὸν ἰσοθαλάσσιον· εὐστόχως δὲ ἔχει ἐπικληθῆ οὕτω, διότι κατέχει θέσιν ἀληθῶς βασιλικήν, κωλύον τὴν πρὸς τὴν πόλιν εἰσοδὸν εἰς τὰ μεγάλα πλοῖα, τῶν ὁποίων ἡ τρόπις ἐμποδίζεται ἀπὸ τὰ τενάγη τῆς λιμνο-

θαλάσσης καὶ διὰ τοῦτο ἀγκυροβολοῦσι δύο ὄρας μακρὰν τῆς πόλεως, εἰς τὴν θέσιν «Τουρλίς.» Ἐκεῖ, ἐνθα κεῖται τὸ νησίδιον τοῦτο περατοῦται ἡ διασχίζουσα τὴν ἀβαθῆ καὶ βορβορώδη λιμνοθάλασσαν αὐλαξ, δι' ἧς εἰσπλέουσι καὶ ἐκπλέουσι διάφορα μικρὰ ἱστιοφόρα. Ἐπὶ τοῦ νησίου τούτου ὑφίσταται εἰσέτι καὶ νῦν ἡ λιθόκτιστος μάνδρα—ἐξ οὗ καὶ πέτρινον Βασιλάδι— τῆς ὁποίας τὴν πρὸς τὴν θάλασσαν πλευρὰν ἐτείχισεν ὁ Ἀλέπασας ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ 1806 Ρωσσοτουρκικοῦ πολέμου.

Εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ἡρωικῆς ταύτης ἀκτῆς εὐρίσκεται ἕτερον νησίον, κατάφυτον ἐκ διαφόρων δενδρυλλίων καὶ γραφικώτατον, τὸ

Ο ΦΑΡΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΣΩΖΟΝΤΟΣ (Μεσολόγγιον)

ὁποῖον, ἐκ τοῦ ἐκεῖ ὑπάρχοντος ἀρχαίου ναοῦ τοῦ Ἁγίου Σώζοντος, ἐκλήθη Ἀἰ-Σώστης· κατὰ τὴν ἀνατολικὴν ἀποψιν τοῦ ναοῦ ὑψοῦται ὁ φάρος τοῦ ἁγίου Σώζοντος, ὅστις, ὕψους 9—10 μέτρων, φέρει πρὸς τὰ κάτω βαθμίδας ἐκ πελεκητοῦ λίθου, ἐπὶ τῆς ὑψηλοτέρας τῶν ὁποίων στηρίζεται μικρὰ κομψοτάτη θύρα, ἀφ' ἧς ἀρχεται κλίμαξ λιθίνη, βαίνουσα ἐλικοειδῶς καὶ φθάνουσα μέχρι τοῦ ὑψηλοτέρου μέρους ὅπου στηρίζεται ὁ φανός· ἐκεῖ ἀπολήγει εἰς σιδηρᾶν. Ἐπὶ δὲ τοῦ στρογγύλου τοιχώματος τοῦ φάρου εἰς κεκαλονισμένα διαστήματα, εἰσὶ μικραὶ ὑελοθυρίδες πρὸς φωτισμὸν τοῦ ἐσωτερικοῦ.

Πολλαχοῦ τῆς ἐπιφανείας τοῦ νησίου τούτου, τῆς κεκαλυμμένης ὑπὸ ὑπερήθρου λεπτοτάτης ἄμμου καὶ ὑπὸ πλείστων σπάρτων, ἔχουσιν

ἀνορυθῆ παρὰ τῶν ἀλιέων λάκκοι ἀναβλύζοντες ὕδωρ πόσιμον καθαρώτατον, ὡσεὶ ἡ ἄμμος χρησιμεύει ὡς διυλιστήριον τοῦ ἄλμυροῦ ὕδατος. Ἀπὸ τούτους ὑδρεύονται τὰ πέριξ ἰχθυοτροφεῖα.

Κατὰ τὰς σχολικὰς μας λοιπὸν διακοπὰς ἐγὼ μετὰ τινων φίλων μου ἀπεφασίσαμεν νὰ μεταβῶμεν εἰς τὸ νησίον αὐτό. Ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἀπεπλεύσαμεν εἶχεν ἀνατείλει φαῖδρά. Ἠγέρθημεν πρωὶ-πρωὶ καὶ προσκομίσαντες ἅπαντα τὰ χρειώδη ἐν οἷς καὶ τὰ πρὸς κυνήγιον εἰς τὸ παρὰ τὴν ἀκτὴν προσηραγμένον πλοιάριον, ἀνεχωρήσαμεν. Μετ' οὐ πολὺ, διασχίζοντες δὲ τὴν εὐθυμίαν τὰ ἀβαθῆ ὕδατα τῆς λίμνης, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀπέριων καλλονῶν τῆς φύσεως καὶ τῆς πρωϊνῆς αὐρας τῆς θαλάσσης, ἐνώπιόν μας τὸ μικρὸν πηδάλιον, ἤσυχον φλοισβίζον

δ'

ηύλακου τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, προσωρμίσθημεν εἰς τὸν Ἀἰ-Σώστην. Ἀπερίγραπτος ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ μας, ὅπταν ἐπατήσαμε τὸ πόδι μας ἐπὶ τοῦ θελκτικῆς ἐκείνου νησίου. Ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην περιήλθομεν ὀλόκληρον αὐτὸ καὶ, κρατοῦντες κάλαμον, ἐπλήττομεν τὰ ἐπὶ τῆς παραγωγῶδους καὶ μαγικῆς ἐκείνης παραλίας κευχόμενα ὕδατα. Ἐκ τοῦ παραγομένου δὲ θερῆς ἐξήρχοντο φοβισμένοι ἐκ τῶν χαμοκλάδων πλείστοι κόνικλοι. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐξήλθομεν εἰς κυνηγεσίαν τούτων. Ἐκαστος ἔλαβεν ἰδίαν διεύθυνσιν· τὸ κυνήγιον διήρκεσε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, μόνον περὶ τὴν μεσημβρίαν συνελθόντες ὑπὸ τὴν εὐεργετικὴν σκιάν πολυφύλλου δένδρου, ἐξεκουράσθημεν ἐπ' ὀλίγον· ἡ δρόσος ὅμως ἢ βραδείουσα ὑπὸ τὴν σκιάν, ἦτο τόσον τερπνὴ, ἢ αὐγὴ τόσον βαθεῖα, ἡμεῖς δὲ τόσον κουρασμένοι, ὥστε δὲν ἐβραδύναμεν ν' ἀποκοιμηθῶμεν. Ἐγερθέντες ἐσυνεχίσσαμεν τὸ εὐχάριστον κυνήγι μας. Πολλὸ ὅμως πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ἠναγκάσθημεν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὸ ἄσυλόν μας, ἐπειδὴ σύννεφα τινὰ εἶχον καλύψει ἐν μέρει τὴν ἀτμόσφαιραν καὶ δρομικὸς ἄνεμος ἤρχιτο νὰ πνέη, ἔτι δὲ ψεκᾶδες βροχῆς νὰ πίπτωσιν. Ἡ νύξ ἤρχετο ἐκτυλίσσουσα τὸν σκοτεινὸν πέπλον τῆς. Μετ' ὀλίγον ἢ βροχὴ ἐπιπτε ραγδαιότατη, ὁ ἄνεμος ἐμυκᾶτο λυσσώδως, οἱ κρωγμοὶ τῶν γλάρων τῶν ἵπταμένων μετὰ τὴν λευκὴν στολὴν τῶν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀπαισίου ἐκείνου σκότους, προσεσημαινον καταγιγᾶτα, τὰ ὀγκώδη καὶ ἀφρίζοντα κύματα δρομικῶς φερόμενα διερρηγνύοντο μετὰ πατάγου εἰς τὴν ἀμυγδαλὴν ἀκτὴν τοῦ νησιδίου, φθάνοντα μέχρι αὐτῶν τῶν βαθμίδων τοῦ φάρου, ὅστις, εἰς μεγάλην ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, ἐξετόξευε τὰς σωτηρίου αὐτοῦ ἀκτίνας. Αἱ ἀστραπαὶ διεδύχοντο ἀλλήλας. Ἡ δὲ Σελήνη καλυπτομένη ὑπὸ ὀγκωδῶν μύρων νεφῶν κυλιομένων πρὸ αὐτῆς, ἡμποδίζετο νὰ φωτίσῃ τὴν πενήραν καὶ σκοτεινὴν ὄψιν τοῦ νησιδίου. Αἴφνης λάμψις ἀστραπῆς ἐφώτισε τὸν ἐπὶ τῆς δροφῆς τοῦ ἁγίου Σώζοντος μικρὸν σταυρὸν, ὅστις ἐπὶ στιγμὴν ἀνέλαμψε μέσῳ τοῦ ἀπαισίου σκότους. . . Στιγμὴ, καθ' ἣν ὁ καλλιτέχνης θὰ ἐσχεδιάζε τὴν ρωμαντικωτέραν εἰκόνα του. Νύξ ὄντως τρομερὰ ! ! !

Ἡμεῖς, κεκλεισμένοι ἐντὸς τοῦ δωματίου μας καὶ ἀκροώμενοι περιφθοῖ τῆς φρικώδους ἐκείνης πάλης τῶν στοιχείων τῆς φύσεως, περιτροῦμεν τοὺς τοίχους αὐτοῦ οἴτινες κατακονισμένοι, μισόμαυροι ἐκ τῆς ἀλμύρας καὶ ἀρχνικῆς, ἦσαν μεστοὶ ἀπὸ πλείστας καὶ διαφόρους ζωγραφίας· μίξ ἐξ αὐτῶν περιστρεφόμενοι τὸ

τραχαντιοὶ ἢ βασίλισσα Ὀλγα, καθὼς ὑπέγραψεν ὁ ποιῆσας, οὐδὲν δὲ ἄλλο ἦτο, εἰμὴ σάφος κακοχαρῆς μὲ δύο ὑψηλοὺς ἰστούς· ἄλλη παρίστανε τὴν Γοργόνα, ἄλλαι δὲ αἰτινες ἐδείκνυον ὅτι ἐχαράχθησαν ὑπὸ ἐπιδειξίας χειρὸς, παρίστανον πρόσωπα συγχρόνων πολιτειομένων· ἦσαν δὲ γεγραμμένα καὶ διάφορα δίστιχα.

Τρία καράβια βάσανα στί θαλασσαράμενα
Τόνα ἵναι γιὰ τὸν ντουνα καὶ τὰλα διογαμένα.

Νατανὴ θάλασσα στέργια νάτανε μονοπατι
Ναρχόμενα νὰ σεπερα πέρδικα πλουμουδάτι.

Ἐπι δὲ καὶ ἀναρίθμητοι ἐπιγραφαὶ· ἐν τῷ μέσῳ ὅμως ὄλων τούτων διέπρεπε τὸ ἐξοχὸν ρητόν. «Τὸ κλειστὸν βιβλίον δὲν καθιστᾶ σοφὸν τὸν ἄνθρωπον» καὶ τετράστιχον τὸ ὁποῖον ὁ ποιητὴς—μέλος τῆς συντροφικῆς—εἶχεν ἐμπνευσθῆ ἐκ τοῦ τόπου ἐκείνου.

Καθόμενα 'ς τὴν ἄμμο, 'ς τὴν ἀκροθαλασσίαν
ἠσύχως ἀναπνέων θαλασσινὴ δροσιὰ.
Καὶ κύτταξα μὲ λύπη ἕνα μικρὸ ψαρά
ψαράκια νὰ ψαρεύῃ μὲς 'ς τὰ βρεθεῖα νερά.

Τὴν πρωίαν, ἢ βροχὴ εἶχε παύσει, ὁ ἄνεμος εἶχε κοπάσει, ἢ ἀτμόσφαιρα ἦτο καθαρὰ καὶ γλυκεῖα, ὁ δὲ γελόεις οὐρανὸς κτωπτρίζετο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης. Τότε κατήλθομεν ἄπαντες παρὰ τὴν ἀκτὴν καὶ καθίσαντες ἐκεῖ ἐπὶ ἐγκαταλειμμένου πλοιαρίου παλαιοῦ, ἐψαρεύαμεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν, περπατοῦντες τὰ μικρὰ ἐκεῖνα κύματα, τὰ ὁποῖα ὠθούμενα ὑπὸ τῆς πρωινῆς αὐρᾶς, ἐθροῦντο ἐπὶ τῆς λευκῆς ἄμμου τῆς ἀκτῆς, μετὰ γλυκυτάτου φλοίσβου, ἐνῶ περὶ ἡμῶν ἐψιθύριζε τὸ ἥσυχο μακίστραλάκι· πέραν δὲ, εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος, μικρὰ ἀτμόπλοια πλήρη ἐπιβατῶν διευθυνόμενα εἰς τὴν Τουρλίδα ἐφάνοντο ὡς νὰ ἐτάρασσον τὴν ὠρὴν ἀνέλιξιν τῆς θαλάσσης. Ὅτε δὲ ἡ θερμότης τοῦ μεσορρανοῦντος ἡλίου κατέστη ἀνυπόφορος, ἡγέρθημεν ἐκεῖθεν καὶ εἰσήλθομεν ἐντὸς τοῦ δωματίου μας. Περὶ τὴν ὥραν ἐκείνην εἶδομεν προσεγγίζον πρὸς τὸ νησίον μέγα ἰστιοφόρον πλοῖον. Εὐθύς δὲ, μετὰ πρὸς ἐλευσιν ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, τὸ πλοῖον—ὅπερ ἀνεγνωρίσαμεν ὅτι ἦτο ἰταλικὸν—ἠγαυροδόλει ἀπέναντι τοῦ νησίου, μεγάλη δὲ λήμβος κωπηλατομένη ἀπὸ ὀκτώ νεύτας ἐπλησίαζε πρὸς τὴν ξηρὰν. Οἱ νεύται ἐξήλθον ἔτι δὲ καὶ τέσσαρα δεκάτη περίπου νευτόπουλα, ἀνυπόδυστα καὶ χαρωπὰ, μετὰ τὴν ἀπλὴν καὶ ἀφελῆ στολὴν τῶν, κυκλοῦν σκούρον ἐπὶ τῆς κερκῆς καὶ πεπαλαιωμένην βλοῦζαν ἐνδεδυμένα,

ἀπέθηκαν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς κοκκινοβαφῆ ἀλιευτικὰ δίκτυα, ἀφ' οὗ δὲ τὰ προητοίμασαν, τὰ ἔρριψαν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ οὕτως ἤρχισε τὸ ψάρεμμα. Τὰ μικρὰ ναυτόπουλα, μετὰ κοφίνια ἀνὰ χεῖρας συνέλεγον τοὺς ἀλισκομένους ἰχθύς. Ἐψάρευον δὲ σχεδὸν μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Κατόπιν ἀφοῦ ἠμειπλήρωσαν τὰ μικρὰ τῶν κοφίνια ἀπὸ ἰχθύς ἀπέπλευσαν διὰ τῆς λήμβου τῶν εἰς τὸ πλοῖον ἐνῶ ὁ κωπηχόμενος ὀλόχρυσος ἡλῖος ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα, ἐπορφύρου τὴν τριγύρω φύσιν.

Τὴν ὑστεραίαν, ἀπὸ πρωίας ἐτοιμάσαντες μικρὸν πλοιάριον, ἀπεμακρύνθημεν τοῦ γησίου πρὸς ἀλιεῖαν, διευθυνόμενοι πρὸς τὸ πλοῖον. Ἐκεῖ ὁ πλοίαρχος μᾶς ἐδέχθη εὐχαρίστως καὶ μᾶς ἰκέτευσε μάλιστα νὰ διαμείνωμεν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐπὶ τοῦ πλοίου καὶ περιήλθομεν ὀλόκληρον αὐτὸ, τῆ ὁδηγία τοῦ πλοίαρχου, ὅστις, κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν, ἀπηθύθη πρὸς ἡμᾶς διαφόρους ἐρωτήσεις περὶ τοῦ νησίου καὶ ἐν γένει περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀλιείας τῶν ἰχθυοτροφείων. Μετ' ὀλίγον παρετέθη εἰς ἡμᾶς γεῦμα πλουσιώτατον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὑπὸ τὴν εὐχάριστον δρόσον τῆς σκιαδός. Περὶ τὴν δεῖλην, καθήμενοι πλησίον τῆς πύρας, ἐψαρεύομεν ἐπὶ μακρὸν. Μετὰ τὸ ψάρεμμα ἀποχαιρέτισαντες τὸν πλοίαρχον, ἀπήλθομεν διὰ τοῦ πλοιαρίου μας εἰς τὸ νησίον. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ δῶν ἡλῖος ἐχρῶσιζε τὰ φυλλώματα τῶν τῆδε κακείσε φυομένων κυπαρίσσω καὶ ὑψηλῶν δένδρων καὶ τὴν ἠρεμοῦσαν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ ἐχρωμάτιζε ποικιλοχρόμω δια τῶν τελευταίων ἀκτίνων του τὰ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θόλου μικρὰ πάλλευκα νέφη. Ἡμεῖς δὲ, ἀποθαυμάζοντες τὸ μεγαλεῖον αὐτοῦ τῆς φύσεως, προσωρμίζομεθα πρὸς τὴν ἀκτὴν.

Ἡ ἐπαύριον, ἦτο ἡ παραμονὴ τοῦ ἁγίου Σώζοντος—6 Ἰουλίου.— Ἄμα τῆ ἡοῦ πλείστα πριάρια μετὰ τὰ λευκὰ πανιά τῶν σημαιοστόλιστα καὶ γέμοντα ἐπιβατῶν καὶ πρὸ πάντων χαρωπῶν λυγερῶν προσωρμίζοντο εἰς τὸν Ἀἰ-Σώστην· εἰς πολλὰ μέρη τοῦ νησίου ἐνεπήγγυοντο πάσσαλοι πρὸς κατασκευὴν καλυθῶν ἐκ χόρτου, ἢ ἀτμόσφαιρα ἐπληροῦτο ἐκ τῶν ὀξυτάτων ἡχῶν τοῦ ζουρνᾶ καὶ τοῦ τυμπάνου τῶν Ἀθιγγάνων, ὁ μικρὸς κωδωνίσκος τοῦ Ἀἰ-Σώστη ἀντήχει εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, ὅμοιοι δὲ εὐθύμων πανηγυριστῶν ἦδον ἐν χορῷ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ τὸ πλείστον τῆς νυκτός. Τὴν πρωίαν, ἄμα τῆ ἀνατολῆ τοῦ ἡλίου οἱ ἦχοι τοῦ κωδωνίσκου τοῦ Ἀἰ-Σώστη ἐχέοντο ἀνὰ τὴν ἀτμόσφαιραν, καλοῦντες τοὺς πανηγυρίζοντας εἰς τὴν θείαν

λειτουργίαν. Μετὰ τὸ τέλος αὐτῆς ἤρχισαν πάλιν οἱ ἐπ' ὀλίγον διακοπέντες χοροὶ, αἱ οἰνοποσία ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν καλαμίνων καλυθῶν, καὶ τὰ τύμπανα νὰ κρούωνται ἰσχυρῶς, συνοδεύοντα τὸ ταξίμι τοῦ κλασικοῦ ζουρνᾶ.

Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου τὰ μικρὰ πλοιαρία ἤρχισαν ν' ἀποπλέωσιν ἐκ τοῦ τερπνοτάτου ἐκείνου νησίου—διευθυνόμενα εἰς Μεσολόγγιον—κομίζοντα τοὺς εὐθύμους πανηγυριστὰς τοῦ ἁγίου Σώζοντος ὁπόθεν ἀπεπλεύσαμεν καὶ ἡμεῖς κομίζοντες καὶ τόσας παιδικὰς καὶ ἀθώας ἀναμνήσεις.

Ἐν Μεσολογγίῳ τῆ 12 Ἰουλίου 1890.

Στίχος Σ. Θεολόγος.

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Εἶχε πλησιάσει...

Μετὰ τὴν τελευταίαν ἐξομολόγησιν ἣτις ἐκ τῶν στηθῶν αἴφνης ἀνέθορε καὶ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν πυρίνωσ ἐξετοξεύθη, πόθος ἀκαταμάχητος τὴν εἶχε φλογίσει, ἔρωσ παράφορος, ἀκάθεκτος τὴν εἶχε κυριεύσει. Τῆ εἶχεν ὑποσχεθῆ ἀκριβῶς τότε νὰ εἶνε ἐκεῖ, πειθήνιος τοῦ ἔρωτος ὀπλίτης, ὁ λάτρης τοῦ κάλλους τῆς, τῆς ψυχῆς τῆς ὁ εὐσεβῆς Λευίτης. Καὶ ἰδοὺ αὐτὸς, μετὰ τὴν πανοπλίαν τῆς ἐλπίδος, μετὰ τὴν ὑπερηφάνειαν τοῦ ζηλοτύπου αἰσθηματός του, πλησίον τῆς, τοῦ ἔρωτος ὀπλίτης ὑπήκοος, τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καὶ τῆς καρδίας εἴλωσ πανευδαίμων, περιχαρής.

Δι' ἐνὸς νεύματος τὸν ὠδήγησεν, ὡς σκύλακα, κατόπιν τῆς ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ αὐτῆς θαλάμῳ. Μία καὶ μόνη στιγμὴ χαρᾶς ἐξώφλεε τοὺς πόνους τῶν ἡμερῶν, μακρῶν νυκτῶν τὰς ἀγρυπνίας.

Παρθενικὸν μῦρον ἀνεδίδοτο ἐξ ἐκάστου ἀντικειμένου. Ἡ φιλοκαλία ἐπλανᾶτο καὶ ἐπὶ τῶν ἀσημοτέρων λεπτομερειῶν. Ἦτο ὁ θαλάμος τῆς τμημα ναοῦ, ἐν ᾧ διηκόνει εἰς τὴν θεᾶν Ἀγνεῖαν, ἢ λεπτοφυῆς, ἢ χαρίεσσα κόρη, νόμφη ἐπέραστος, ἐρωμένη γλυκεῖα. Παρὰ τὴν κλίνην, πάλλευκον καὶ ἀπείριτον, μικρὰ τράπεζα ἐφ' ἣς ἔκειντο εἰκόνες λεπτῆς τέχνης καὶ φύλλα βιβλίου, ἐγκλειόμενα ἐν τῶν περιπαθεστέρων μυθιστορημάτων τοῦ Montegazza. Τὴν «Μίαν ἡμέραν ἐν Μαδέρᾳ». Τὸ βλέμμα νὰ περιλάβῃ τὰ ἄλλα ἀντικείμενα ἦτο ἀδύνατον. Μόλις τὴν πρώτην ὑπέκλειψεν ἐντύπωσιν. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχον ἐξίδια-

νικευθῆ δι' αὐτὸν ὄλα· εἶχον ὄλα αἰθερίαν
τινὰ ὄψιν προσλάθει. Ἡ ἐπέραστος, ἡ γλυ-
κεῖα ἐρωμένη ἤρκει ἕνα καὶ τὰ ἄψυχα αὐτὰ
ὄρραίζη. Ἡ ἀκτίς τοῦ κάλλους τῆς ἐφώτιζε
κ' ἐκεῖνα.

Ἦσαν ἤδη πολὺ πλησίον.

Εἶχε πλησιάζει ἡ ἀβρὰ κόρη, ἐνῶ ἐκεῖνος
ἐκπληκτος, ἀμφιρρέπων, δὲν ἐτόλμα οὐδὲ λέ-
ξιν ν' ἀρθρώσῃ οὐδ' ἕνα τῆς λατρείας του
νὰ ἐκστομίση λόγον.

✱

Ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς τραπέζης· ἐκεῖνη ἐπὶ
τοῦ ὄμου του. Ἐξω, ὡσεὶ ἡ φύσις νὰ ἤδιδετο
τὴν ἱερρότητα τῆς στιγμῆς, τὴν καθιέρωσιν
καὶ ἐκμυστήρευσιν τῶν δύο ἐκείνων καρδιῶν,
τὴν ἔνωσιν καὶ τὸν ἀρραβῶνα τοῦ συμπλέγ-
ματος ἐκεῖνου, ὅπερ ἔσπερον τῆς νεότητος οἱ
εὐχυμοὶ θαλλοὶ καὶ θερμὴ ἠγάπη· ἐλαφρὰ
νέφη εἶχον ἐπιρρίψει σκιὰν ἀραχνῶδη.
Ὁ ἔρωσ ἤδη μόνει.

«Σὲ πονῶ» τῆ λέγει ἐκεῖνος μὲ φωνὴν δια-
κεκομμένην.

«Σὲ λατρεύω» σπεύδει νὰ τῷ ἀπαντήσῃ μὲ
ὄφθαλμοὺς δακρύνοντας.

Εἶχον ἀμφότεροι κύψει τὰς κεφαλὰς ἐξ
αἰδοῦς.

Ἡ ἐκμυστήρευσις, ἥτις ἀκοίμητος ἐσόθει ἐπὶ
ἐβδομάδας ἐντὸς τῶν στηθῶν τῆς εἶχε βερύνει
τὰς κεφαλὰς των.

Ἐκ τῆς κλίσεως τῶν κεφαλῶν, εἶχον πλη-
σιάζει ἐγγὺς τὰ χεῖλη.

Ἐλαφρὸς στεναγμὸς ἀμφοτέρων τὰ στήθη
διέφυγε.

Καὶ ἔτρεμον τὰ στήθη.

Λεληθότως εἶχε τὸ ἐν ἐγγίσει πολὺ τὸ
ἄλλο.

Τὸ ρίγος τῆς ψυχῆς εἶχεν ἐξακοντισθῆ μὲ-
χρι τῶν χειλέων.

Καὶ ἔτρεμον τὰ χεῖλη.

Ὁ δεῦτερος στεναγμὸς εὗρεν ἀπήχησιν ἤδη
εἰς τὰς καρδίας ἀλλήλων.

Τὰ χεῖλη εἶχον ἐνωθῆ.

Ἠνωμένα χεῖλη, εἶνε ψυχὰ ἀδελφωμένα·

Ὁ ἀνθρώπος, τὸ ταπεινὸν δημιούργημα, μετὰ
τοῦ Θεοῦ, τοῦ αἰθερίου Πλάστου, δι' ἐρωτι-
κοῦ μόνον φιλήματος συγκοινωνοῦσι. Διὰ τοῦ
φιλήματος ἀναγνωρίζουσιν ἀλλήλους.

Ἡ ροδινὴ, ἡ ἀβρὰ ὡς ρόδου πέταλον, ἡ
λειοτάτη ὡς μέταξα παρεῖα τῆς κόρης, ἡ ἐξ
αἵματος σφύζουσα, ἐδέχθη τῶν ὑπώχρων χει-
λέων των τὴν τρυφεράν καὶ εἰλικρινῆ προσή-
λωσιν. Τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην ἡ εὐτυχία ἠγγίξε
διὰ τῆς ἀκρας τῆς πτέρυγός της, ἔθιγε διὰ

τῆς πνοῆς της τὰς ἠνωμένας ἐκεῖνας ὑ-
πάρξεις.

Ἡ ἐπέραστος νόμφη, ὁ εὐδαίμων ἐραστής
εἶχον ταύτισει τὴν χαρὰν καὶ τὸ δάκρυ. Εἶ-
χεν ἀντλήσει ἐκεῖνος τὸ νέκταρ τῆς ζωῆς ἐκ
τοῦ ὄφθαλμοῦ ἐκεῖνης, ἐκεῖνη τὴν ἀμβροσίαν
τῆς ὑπάρξεως ἐκ τοῦ χεῖλους τοῦ δόντος αὐ-
τῆ τὴν χαρὰν, τὸ μέθυ.

✱

Θὰ ἐπέλθῃ — οἴμοι! — χειμῶν. Ἡ χιὼν τὰ
ρόδα θὰ μαράνη, ἡ καταιγὶς θὰ ἐξογκώσῃ ἀπει-
λητικὸν τὸ κύμα τοῦ βιωτικοῦ ἀγῶνος. Πάθη
καὶ μίση θὰ πνεύσουν ὡς βορρᾶς ἀγριος καὶ
ἡ ψυχὴ καταβεβλημένη καὶ τὸ μέτωπον πυ-
ρέσσον καὶ ἡ καρδία ἀτονος, εἰς τὰ χεῖλη
πολλάκις τὸ πικρὸν θ' ἀναβιβιάσῃ παρὰ πο-
νον. Τί σημαίνει; Ἡ νεότης θὰ παρηγορῆ ἡ
ἀνάμνησις θὰ σώζῃ.

Θὰ παλαίσουν ἐν τῷ ἀγῶνι· θὰ χωρισθοῦν.
Ἄλλ' εὐτυχεῖς, ὅταν ἡ ἀνάμνησις τοῦ φιλή-
ματος ἐκεῖνου, διὰ τὸ ὅποῖον ἀμφοτέροι ἐρρί-
γησαν, θὰ ἵπταται ὡς χρυσοῦν μετέωρον καὶ
θὰ τοὺς φωτίζῃ ἐν τῇ μυκωμένῃ θυέλλῃ, ὡς
ἀστραπῆς ταχυτάτη λάμψις, ἥτις θὰ σβεσθῆ,
ἀλλὰ διὰ ν' ἀνατείλῃ πλέον ζωηρὰ, πλέον
φλογώδης.

Εἶχον πλησιάζει.

Αἱ κεφαλαὶ των εἶχον κύψη.

Τὰ χεῖλη των εἶχον ἐνωθῆ.

27 Δεκεμβρίου 1893.

Δίε.

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Εἶχα τέτοιον ἐφιέλτη εἰς τὰ στήθεια
Ὡστε εἶδα πῶς ἐκεῖ ποῦ κουβεντιάσαμε
Καὶ χωρὶς τὸν ξενοδόχο λογαριάσαμε
Δὲν γνωρίζω πῶς, εὐθὺς καυγᾶ ἀρχίσαμε.
Ἐημερώνει καὶ ξυπνώ... Ἦταν ἀλήθεια,
Καστανὴ, τὸ ὄνειρό μου...

Ἐχωρίσαμε!...

N. K.

Αἱ οικονομικαὶ περιστάσεις ὡς διερχόμεθα
εἶναι πολὺ στεναί· οὐ μόνον τὸ κράτος ἐπτώ-
χευσεν, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς, τὰ ἄτομα ἐπτώχευ-
σαμεν.. δυστυχῶς! Τόσον δ' ἐσυνειθίσαμεν εἰς
τὴν ἐλεινήν αὐτὴν κατάστασιν, ὥστε τὸ ἐρ-
ρίξαμε ἔς τὰ καλαμπούρια. Προχθὲς μοὶ
ἀπήνητησεν ἀφελέστατα φίλος τις, δν ἠρώτησα:

— Τί καινόν;

— Τὸ βαλάντιον.

[Χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Οἰκογενεῖς» παρ-
θέτομεν σήμερον σύντομον βιογραφίαν τοῦ ἐν Νέῃ Ὑ-
όρκῃ νεαροῦ δημοσιογράφου *Tello d' Apery* μετὰ τῆς
εἰκόνας αὐτοῦ, ἣν ὁ ἴδιος ἀπέστειλεν εἰς τὸν ἐνταῦθα
ἀνταποκριτὴν καὶ φίλον του κ. Ἀλεξ. Ν. Κοκκῶνην.]

ΤΕΛΟΣ Ι. Δ' ΑΠΕΡΥ

Τοιοῦτον εἶναι τὸ ὄνομα τοῦ νεαρωτάτου ἐν
Νέῃ Ὑόρκῃ τῆς Ἀμερικῆς δημοσιογράφου, ὅστις
ἤρξατο ἐν ἡλικίᾳ 11 ἐτῶν καὶ μὲ πενιχρὰ κε-
φάλαια ἐκδίδων ἐβδομαδιαῖον εἰκοσαπέλιδον
περιοδικὸν ὀνομαζόμενον «*Sunny Hour*» ἥτοι
«Ἡλιακὴ Ὥρα» κυκλοφοροῦν ἤδη εἰς ἅπαντα
σχεδὸν τὰ κράτη. Ὁ νεαρὸς οὗτος δημοσιογρά-
φος ἔλκει τὸ γένος ἐξ Ἑλλήνων διότι ὁ πατὴρ
αὐτοῦ κατάγεται ἐξ Ἀνδρου, νυμφευθεὶς Ἀμε-
ρικανίδα, ἐξ ἧς ἐγεννήθη ὁ Τέλλος. Ζῆ δὲ ἐν
τῇ νήτῳ ταύτῃ ἡ ἀδελφὴ τοῦ πατρὸς του φέ-
ρουσα τὸ ἐπώνυμον Ἀπέρη καὶ πρὸς τὴν ὁποίαν
ἔγραψεν ὁ Τέλλος ἐξ Ἀμερικῆς πολλάκις. Πρὸ

μηνῶν ἵδρυσεν ἐταιρείαν φιλανθρωπικὴν ὑπὲρ
τῶν ἀνυποδίτων παίδων, εἰς οὓς διένειμε
μέχρι τοῦδε 12 χιλιάδας ζεύγη ὑποδημάτων.
Τὴν 25 λήξαντος ἔβρασε τὸ δέκατον ἐβδο-
μον ἔτος τῆς ἡλικίας του, δύο συμπόσιον εἰς
500 ἐπιστήμους ἄνδρας προεξάρχοντος τοῦ αὐ-
τόθι Ἑλλήνου ἀρχιμανδρίτου, ἐν μέσῳ τῶν ὁ-
ποιῶν ὁ νεαρὸς οὗτος διὰ τὸ ἐχέρρον αὐτοῦ,
κατεδείχθη ὡς ἔχων φρένας γηραιοῦ πολυεπίρου
ἀνδρός. Εἶναι τετιμημένος διὰ 12 πρᾶσῶν
καὶ ἔχει τακτικὴν ἀλληλογραφίαν μετὰ δια-
φόρων πριγκίπων. Ἐσχάτως μάλιστα χάριν
μεγάλης κυκλοφορίας τοῦ περιοδικοῦ του ἐπὶ
ἐξάμηνον περιῆλθεν ἄπισταν τὴν Εὐρώπην κα-
ταλήξας εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐξ ἧς ἐπανῆλθεν εἰς
Νέαν Ὑόρκην πλησίον τῶν φιλότατων αὐτοῦ
γονέων.

Ὅθεν ἐπ' εὐχαρίᾳ τῆς ἐορτῆς τῶν γενε-
θλίων τοῦ μικροῦ μὲν κατὰ τὴν ἡλικίαν, μεγά-
λου δὲ κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν δη-

μοσιογράφου Ἀπέρου, ἀφιερω τὸ ἐξῆς τετράστι-
χον:

Χρόνια πολλά καὶ εὐτυχῆ
Νὰ ζήσης, χίλια θέλω
Αὐτὴ τῆ μόνη μου εὐχὴ
Σοῦ στέλνω, φίλε Τέλλο!

Ἀλέξ. Ν. Κοκκώνης

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

Τὸ ἀεράκι.

Μι' αὐγούλα παρεκάλεσα σιγὰ
Τὸ χαρωπὸ κι' ὀλόδροσ' ἀεράκι
Νὰ φέρῃ στὰ χεῖλάκια της γοργὰ
Ἐνα θερμὸ, γλυκύτατο φιλάκι.

Ἐπῆγε μὰ... ξεχάνει τὸ φιλι
Καὶ σὰν χαζὸ ἐμπρὸς στὰ κάλλη στέκει
Καὶ ὕστερα φυσᾷ μὲ συστολὴ
Καὶ τὰ σγουρὰ μαλλάκια της ξεπλέκει

Σὰν θάρρεψ' ὅμως λίγο τὸ τρελλὸ
Σηκώνει μὲ ὄρη τὸ φουστανάκι
Κ' ἐφάνη μιὰ στιγμή τὸ παχουλὸ
Κι' ἀνύλιαστο τῆς κόρης ποδαράκι.

Κι' αὐτὴ... χαμογελάει μὲ χαρὰ!
Ἄχ! Ζήλεψα καὶ τὴν πνοὴ τ' ἀνέμου...
Κάλλιο νὰ μοῦρθη πλέον συμφορὰ
Παρὰ νὰ στεῖλω γιὰ φιλι ποτέ μου!!
(Δημητράνα)

Τάκης.

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΕΡΨΕΩΣ

Διὰ νὰ κρατήσῃ μιὰ γυνὴ μυστικὸν πρέπει νὰ πάρῃ
5—6 τοῦλάχιστον βοηθούς.

** — Ὡστε νομίζεις ὅτι ἕκαμα φιγούρα ἀπόψε στὸ
χορὸ, εἰ;

— Ἐξαίρετα ἀγαπητῆ μου, ἔξαιρετα οὐδέποτε ἐ-
φανταζόμην ὅτι ἐπὶ τόσῃ ὥρᾳ δὲν θὰ ὠμίσεις οὔτε
λέξιν.

** Ἀνθρωπὸς τις, ὅστις ὠμίλει ἐνώπιον πολλοῦ
πλήθους ἐν τινὶ πλατείᾳ, περὶ ὑδροφοβίας, ὅτι δηλ.
δὲν εἶνε τόσον ἐπιφοβὸς ὅσον νομίζεται, ἦτο ὁ πρῶτος
κρυβεὶς ἐντὸς κουρείου τινὸς ἐπὶ τῇ θέᾳ κυναρίου τρέ-
χοντος μὲ συμπτώματα τοιαύτης νόσου.

** Πολλὰ παραδείγματα ἀναφέρονται περὶ ἀνθρώ-

πων, οἵτινες ἀποθανόντες ἀφῆκαν ἐντολὴν ἵνα ταφῶ-
σιν ὄρθιοι.

** Ἐκεῖνος (παρατηρῶν αὐτὴν ἱκετευτικῶς εἰς
τοὺς ὀφθαλμούς): — Ὁ δυστυχὴς, ἔχασα τὴν καρδίαν
μου...

Ἐκεῖνη (ἐτοιμῶς): — Καὶ δὲν δημοσιεύεις μιαν
εἰδοποίησιν εἰς τὰς ἐφημερίδας;

** Πρόεδρος δικαστηρίου (πρὸς τὴν
μάρτυρα): — Πόσων ἐτῶν εἴσθε, κυρία;

Μάρτυς: — Ἐπέρασα τὰ εἴκοσι.

— Πρέπει νὰ μᾶς πῆτε ἀκριβῶς τὴν ἡλικίαν σας.

— Ἀπὸ τὰ εἴκοσι ὡς τὰ τριάντα.

— Καὶ πότε μπαίνετε στὰ τριάντα;

— Αὔριο, κύριε πρόεδρε.

** Ἡ νέα Ζηλανδία εἶνε ἡ πρώτη Ἀγγλικὴ ἀποι-
κία, ἣτις ἔδωκε δικαίωμα ψήφου καὶ εἰς τὰς γυναῖκας,
εἴτε ὑπανδρὸι εἶνε αὐταί, εἴτε μή.

** Ἐσχάτως ἐψηφίσθη νόμος τις ἐν Ἰαπωνίᾳ καθ'
ὃν πᾶσα γυνὴ φθάσασα εἰς ὠρισμένην ἡλικίαν καὶ μὴ
οὔσα ὑπανδρὸς, συλλαμβάνεται ὑπὸ τῶν ἀρχῶν καὶ
δίδεται εἰς ἕνα ἄνδρα ὅστις ὑποχρεοῦται νὰ τὴν νυμ-
φευθῇ.

** Πρώτη ἐπιστολή. (Νεαρὰ κυρία πρὸς
τὸν σύζυγόν της). — Τόσον καιρὸν ἔχω νὰ λάβω γράμ-
μα σου. (Ὁδυσμα ἀπάντησις). 2α ἐπιστολή. —
Στενοχωροῦμαι φοβερὰ μὴ λαμβάνουσα εἰδήσιν σου.
(Ὁδυσμα ἀπάντησις). 3η ἐπιστολή. — Εὐρίσχομαι
εἰς ἀπελπίσταν μὴ μαθάνουσα τίποτε περὶ τῆς
υγείας σου· αὐτὴ ἡ κατάστασις θὰ μὲ φέρῃ εἰς τὸν
ταφόν! (ἡ αὐτὴ σιγή). 4η ἐπιστολή. — Ἐὰν ἔως
αὔριον δὲν λάβω ἐπιστολήν σου θὰ σηκωθῶ νὰ φύγω
ἀπὸ τὴν οἰκίαν μας καὶ οὐδέποτε θὰ μ' ἐπανιδῆς!
Τηλεγράφημα. — «Μὴ στενοχωρεῖσαι· εἶμαι
καλὰ.» — Ὁ σύζυγός σου.

** Δανειστής. — Ὅχι, δὲν ἠμπορῶ νὰ περι-
μένω περισσότερο. Ἐπὶ ἕξ μῆνας μοῦ ἔλεγεσ ὅτι ἐ-
κείνος ὁ πλούσιος θεῖός σου πρόκειται ν' ἀποθάνῃ, καὶ
δὲν ἐκράτησες τὸν λόγον σου.

** Πατήρ τις εἶπεν εἰς τὴν θυγατέρα του, ὅτι ἂν
αὐτὴ ἐμάνθανεν ὅλας τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας θὰ τῇ ἔ-
καμνε μιαν ἐκπληξιν. Ἐκείνη προθυμοποιηθεῖσα ἔμαθε
τὰ πάντα, πράγματι δὲ ἐξεπλάγη ὅταν ὁ πατήρ της
ἀπέβαλε τὴν ὑπηρετρίαν.

** Οὐδὲν πρᾶγμα προξενεῖ τόσῃ ἐκπληξιν εἰς τὸν
νέον ἢ ὅταν οὗτος ἀνακαλύπτῃ ὅτι κάποιος ἐρωτεύθη
τὴν ἀδελφὴν του.

** Ὑπελογίσθη ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα δέκα ἔτη
οἱ τὴν Ἰταλίαν ἐπισκεφθέντες Ἀμερικανοὶ τοξειδιῶ-
ται ἀφῆκαν περὶ τὰ 7 ἑκατομμύρια λίρας στερλίνας.

** Α. — Καὶ ἔχετε δωμάτια ὑπνου εἰς τὸν σὺλ-
λογόν σας;

Β. — Κανέν· μόνον τὸ ἀναγνωστήριον.

** Καὶ ἐν ἱστορικόν.

Ταξεῖδιώτης (ἀσθμαίνων). — Ἐχω καιρὸν,
κύριε, νὰ ὑπάγω μὲ τὸ τραῖνο στὴν Κόρινθο;

Σιδηροδρόμος. — Μάλιστα, ἔχετε καιρὸν
ὡς αὔριο τὸ πρωί....

Ἀναψάθης.

ΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΟ ΚΑΥΜΕΝΟ!...

Ὅταν ἔφευγες κ' ἐπήγαινες 'ς τὰ ξένα,
Λουλουδάκι ἐκρατούσες μυρωμένο
Καὶ τὸ ἔδωκες μὲ πόνο εἰς ἐμένα
Τὸ λουλουδί τὸ καυμένο.

Καί μου εἶπες: φύλαξέ το, μὴ τὸ ρίψῃς
Κι' ὅταν πέσῃ μὲ τὸν χρόνον μαραμένο
Εἰς τὸ στῆθος σου μὲ πόνο νὰ τὸ κρούψῃς
Τὸ λουλουδί τὸ καυμένο.

Καὶ τὸ φύλαξα τὸ ὠμορφο λουλουδί
Καὶ τοῦ ἔγραψα τραγουδί πικραμένο
Καὶ τὸ ἔθαψα μαζῆ μὲ τὸ τραγουδί
Τὸ λουλουδί τὸ καυμένο.

Ὅσω ἔλειπες, γλυκεῖά μου, εἰς τὰ ξένα
Τὸ ἐφύλαγα 'ς τὸ στῆθος μου κλεισμένο
Ἄχ! ἐρώτα, τί ὑπέφερα γιὰ Σένα
Τὸ λουλουδί τὸ καυμένο.

Ὅταν εἶδε τὴν καρδίαν μου πῶς πονοῦσε,
Ἄπ' τὰ στῆθρα μου ποῦ ἦτανε κρυμμένο
Σιγαλὰ τὴ μυρωδιὰ του ἐσκορποῦσε
Τὸ λουλουδί τὸ καυμένο.

Σὰν νὰ ἔλεγε: Θὰ ἔλθῃ, δὲν θ' ἀργήσῃ
Ἡ παρθένα ποῦ μ' ἐλπίδα περιμένω...
Εἶχε ὄλον μου τὸν πόνο ἐννοῦσε
Τὸ λουλουδί τὸ καυμένο!

Ἦλθες τέλος!... Ἄχ! ποτὲ δὲν λησιμονάω
Τὴ στιγμήν ὅπου μὲ μάτι δακρυσμένο
Μὲ ἐρώτησες καὶ εἶπα:—Τὸ φυλάω
Τὸ λουλουδί τὸ καυμένο

Ἐπερνοῦσε ὁ καιρός... γοργὰ περναίει
Καὶ γιαντρέυει κάθε στῆθος πληγωμένο
Ὅταν βλέπω φύλλο-φύλλο νὰ μαδάῃ
Τὸ λουλουδί τὸ καυμένο

Εἶχες ἄλλον ἀγαπήσει ἐκεῖ πέρα
Καὶ γιὰ τοῦτο σκυθρωπὸ, κιτρινιασμένο,
Ἐξεψύχουσε 'ς τὰ στῆθρα μου μιὰ μέρα
Τὸ λουλουδί τὸ καυμένο.

Καὶ νεκρὸ θὰ τὸ κρατήσω εἰς τὰ στῆθρα
Νεκρολούλουδο σὲ στῆθος νεκρωμένο
Τὴν πικρὴ νὰ μοῦ θυμίσῃ τὴν ἀλήθειαν
Τὸ λουλουδί τὸ καυμένο!

ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΕΛΙΣ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Ἡ γλυκεῖα ἀνάμνησις. Καὶ τῆς ἐλπίδος
ἀκόμη γλυκυτέρα! Πόσον συγκινεῖς ὅταν, δυ-
στυχοῦντι, εὐτυχίας ἀναμνησκῆς... Μία
γνωστὴ φωνὴ ἀντηχήσασα αἴφνης εἰς τὰ ὦτά
σου, μία γνωστὴ μορφή ἐμφανισθεῖσα ἀπροσδο-
κῆτως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σου, σοὶ ἀναγεννᾷ
ὀλόκληρον σειρὰν γεγονότων μεμακρυσμένων,
ὀλόκληρον ἱστορίαν πρὸ πολλοῦ ἐν τῇ καρδίᾳ
σου κοιμηθεῖσαν καὶ εἰς ἕκαστον σφοδρὸν ἐκ τῆς
συγκινήσεως παλμόν της ἀνὰ μιαν αὐτῆς λε-
πτομέρειαν...

Ἡ Ἐλισσάβετ, ναί, ἡ Ἐλισσάβετ, ἡ χαρί-
εσσα, ἡ παιγνιώδης, ἡ τρελλὴ ἐκείνη κόρη τὴν
ὀπιάν ἡ ἀθῶα μου καρδίαν πρὸ ἐνός ἔτους δι'
ἀμερίστου περιέβαλεν ἀγάπης, μὲ ἐπεσκεπθῆ
χθὲς τὸ ἐσπέρας... Ἦκουσα τὴν φωνὴν της
πρὸ τῆς οἰκίας μου, (ἐπίτηδες ἕως ὀμίλησεν
ἰσχυρῶς διὰ ν' ἀκουσθῇ...) καὶ πάραυτα ἀνε-
πῆδησα καὶ ἔσπευσα πρὸς αὐτὴν συνοδευομένην
ὑπὸ τῆς μιᾶς τῶν ἀδελφῶν της, τῶν δύο ἐξα-
δελφῶν καὶ τῆς θείας της... Μὲ τὸ μει-
δίαια εἰς τὰ χεῖλη, εὐθυμῶς, πηδῶσα ἀντὶ νὰ
περιπατῇ, ἀφίνουσα τὴν μιαν δμιλίαν καὶ ἄλλην
εὐθυμοτέραν ἀρχίζουσα πιστὸς τύπος Mascotte!
Ἡ ἴδια! ὡς τὴν ἐγνώρισα· μὴ γινώσκουσα τί
ἔστιν ὑπερρήγναια, τί σοβαρότης!

Πρώτη ἐκείνη ἔδωκε τὴν ἀφορμὴν τῶν σχέ-
σεῶν μας καὶ πρῶτος ἐγὼ τὰς ἡλάττωσα· δια-
τί; μήπως ἐφάνην ἀπιστος; Ὡ ὄχι! διότι
τὴν ἠγάπων, διότι, ὡς βλέπω, ἀκόμη τὴν ἀ-
γαπῶ (καθόσον, ἀποδείχθη χθὲς, ὅτι ἡμῶν ἡ-
πατημένος νομιζὼν ὅτι τὸ πάθος μου εἶχεν
ἐκλείπει, ἐνῶ μόνον εἶχε κοιμηθῆ καὶ ἤρκεσε
μία συνάντησις νὰ τὸ ἀφυπνίσῃ...) Ἰδοὺ τί
συνέβη. Ἐκείνη ἐζήτησε παρὰ τοῦ ἐραστοῦ της
φαιδρότητα, γέλωτας, μικροζηλοτυπίας, μικρο-
παγίδας, παίγνια, ἐνῶ ἐγὼ ἠγάπων παθητικῶς·
ἐὰν ἐπὶ παραδείγματι ἐσοφίζετο τέχνασμα τι
διὰ νὰ μοὶ κινήσῃ τὴν ζηλοτυπίαν, ἐγὼ, καί-
περ ἐννοῶν τὸν σκοπὸν της, ἐπληττόμην ὑπὸ
θανασίμου λύπης, ἀπληπιζόμεν καὶ θεωρῶν
ἐμαυτὸν προδιδόμενον, ἀπεμακρυνόμενον... ἐνῶ
τοῦναντίον, μὲ δύο γλυκεῖς της λόγους μοὶ
ἔδιδε πάλιν ὅλας τὰς ἐλπίδας ὅλην τὴν χαρὰν,
καὶ τότε εὐχαρίστως θὰ ἐφρονεύομην παρὰ τοῦς
πόδας της. Ἡμῶν πλέον ἄθιμά της, τοῦτο

δὲ ἠνιόησε καὶ ἐκείνη . . . Ὃταν δὲ γυνὴ ἐνοήσῃ ὅτι ἀγαπᾶται ἐμπαθῶς ὑπὸ τινος, ἀποκτᾶ ἀνέκφραστον ὑπεροβίαν καὶ φέρεται πρὸς αὐτὸν τυραννικῶς . . . Χαρακτὴρ ἀσθενῆς, ὡς πρὸς τὸ κεφάλαιον τοῦτο, δὲν ἠδυνάμην εἰς τὰ τεχνάσματά της ν' ἀπαντῶ διὰ τεχνασμάτων, εἰς τὰς εὐτραπελίας της δι' εὐτραπeliῶν, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας ἐθλιβόμην . . . ἐπόνουν . . . τέλος εἰς τῶν ἐξ ἐπαγγέλματος ἐραστῶν, τῶν ἀπὸ τῶν γυναικειῶν ποδογύρων ἀχωρίστων θὰ μὲ ἀπεκάλει ἀδέξιον, εἰς φιλόσοφος (κατ' ἐξοχὴν) ἐρῶντα καὶ εἰς ποιητὴς δυστυχεῖ πρὸς τὸν τελευταῖον τοῦτον συμφωνῶ καὶ ἐγὼ καὶ κλείω τὴν πινακίδα ταύτην τῶν σκέψεών μου μὲ ἐν δάκρυ . . .

† **N. Κλωναράκης.**

ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Δύο χωρικαὶ πηγαίνουσι εἰς τὴν ἀγορὰν ὅπως πωλήσωσιν αὐγά. Ἡ μία τούτων εἶχε περισσότερον ἀπὸ τὴν ἄλλην εἰς τὸ καλαθίον της. Ἡ ἔχουσα τὰ περισσότερα λέγει πρὸς τὴν σύντροφόν της «Δός μου ἓν ἀπὸ τ' αὐγά σου, γιὰ νὰ ἔχω τὰ διπλά ἀπὸ σένα». «Ὅχι», εἶπεν ἡ ἄλλη «Σὺ δός μου ἓνα ἀπὸ τὰ δικά σου γιὰ νὰ ἔχομε ἀπὸ ἕνα κ' ἡ δρό μας».

Πόσα λοιπὸν αὐγά εἶχεν ἐκάστη τούτων;

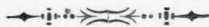

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΝ

Εἰς ποῖον μέρος, εἰς ἀλιέτωρ ἔκραξε καὶ ἡ φωνὴ του ἠκούσθη εἰς ὅλον τὸν κόσμον;

Εἰς τὸν πρῶτον ἐξ Ἀθηνῶν καὶ τὸν πρῶτον ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν λύτην τοῦ τε προβλήματος καὶ τοῦ ἀπροσδοκίτου θέλει ἀποστείλει ἀνὰ ἓν βιβλίον ὡς δῶρον ὁ

Ἀναλφάβητος.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΟΜΙΛΟΥ ΦΙΛΟΤΕΧΝΩΝ

— Μετὰ λύπης ἀγγέλλομεν τὸν θάνατον τοῦ **Γεωργίου Ι. Δουροῦτη**, προέδρου τοῦ «Ὁμίλου τῶν Φιλοτέχνων.» Πλείονα περὶ τοῦ πολυκλαύστου ἀνδρός εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Ἀνεξόδοι ἀπαντήσεις.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΩ: Τὸ π α λ λ η κ ἄ ρ ῖ γίνεται ἐκ τῆς λέξεως: πάλλαξ-πάλλακος ἐξ ἧς καὶ: π α λ λ α κ ἦ.

— Σ. Σ. Θ Μετολόγγιον Συνδρ. Πατρῶν καὶ Μεσολ. ἐνεγράφησαν. φύλλα ἀπεστάλησαν ὅπου μᾶς ἐγράψατε. — Κ. Μή «σπεῦθε βραδέως», ἀλλὰ «βράδυνε ἐσπευσμένως». — ΑΝΑΛΦ. Πάτρας. Ἡ δεσπ. Ε. Ι. Ρ. Σὰς εὐχαριστεῖ διὰ τὸ δῶρον τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῇ εὐτυχεῖ ἀπαντήσῃ της εἰς τὴν ἐρώτησίν σας τῇ ἀπεστείλατε. — Ε. Ι. Ρ. Τρίπ. Δὲν σὰς ἐξετρόπωσεν ὁ Ἀναλφ. ἀλλ' ὁ Οἰκογενεὶ ἀρχῆς, ὅστις ὡς ἄλλος Στάνλεϋ ἔκαμεν ἐρεῦνας ἐπιτοπίως πρὸ 45 ἡμερῶν. — ΠΡΟΣ ἅπαντας ὅσοι ἀπέστειλαν ποιήματα διηγήματα καὶ λοιπὰ. Ἐλλείψει γώρου θ' ἀπαντήσωμεν προσεχῶς. — Π. Π. Διὰ τὸν ὀδοντόπονον δύνασαι νὰ μεταχειρισθῆς τὸ ἐξῆς φάρμακον: ἐντὸς τοῦ ὧτός ὅστις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ πονεμένο δόντι νὰ θέσῃς ὀλίγον βαμβάκι, ἂν ὅμως ἔχεις πονόδοντο, τότε νὰ βάλῃς δύο πέταλα 'ς τὰ πόδια καὶ . . . 'ς τὸν παπὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Εἷς τι τῶν προσεχῶν φύλλων δημοσιεύομεν νεώτατον πεζὸν ποίημα, τὰ «Ὀνειρα» τῆς ἀβρᾶς γραφίδος τοῦ φίλου συνεργάτου μας Δίκ, ὅστις ἔχει κυριολεκτικῶς αἰχμαλωτίσει τὰς ἀναγνωστρίας μας, μὲ τὸ προσιδιάζον αὐτῷ ἐλαφρῶς μελαγχολικὸν καὶ περιπαθὲς ὕφος.

Ἐπίσης τοῦ ἰδίου προσεχῶς περιεργότατον ἄρθρον, ἐκτάκτως ἐνδιαφέρον ὑπὸ τὸν τίτλον:

«Γράφω διὰ τὰς Κυρίας.»

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ Πέμπτην

Γραφεῖον: Ὅδὸς Δελιγεώργη ἀριθ. 36. — Μεταξὺ τῶν ὁδῶν Πειραιῶς καὶ Πελοποννήσου.

Διευθυντῆς καὶ ἐκδότῆς: Ἰω. Π. Χρυσανθόπουλος.

Συνδρομὴ ἢ προπληρωτέα:

ἐν ἔτος 6 μῆνες 3 μῆνες

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ	6	3.50	2
ΕΚΤΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ	8	4.50	3

Οἱ προπληρώνοντες τὴν ἐτησίαν συνδρομὴν των λαμβάνουσι δωρεὰν τὰς «Ἐπαγγελίας» (μυθιστόρημα) καὶ τὴν κατὰ μῆνα ἐκδιδομένην «Βιβλιοθήκην τῆς Οἰκογενείας» ἐκ 52 σελίδων.

Τιμὴ φύλλου: Δεπτὰ 10.

Τιμὴ ἀγγελιωῦν: 30 λεπτὰ δι' ἕκαστον στίχον

Ὃταν αἱ συνδρομαὶ στέλλωνται ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ γραφεῖόν μας διὰ συστημένης ἐπιστολῆς, τὰ ταχυδρομικὰ εἶναι εἰς βάρος τῆς «Οἰκογενείας.»

Ἀπαντες οἱ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν συνδρομηταὶ λαμβάνουσι τὸ φύλλον ἀπ' εὐθείας ταχυδρομικῶς.

Πωλεῖται κατὰ φυλλάδια: Ἐν Ἀθήναις, εἰς τὰ ἐν ταῖς πλατείαις περίπτερα ἢ ταῖς ἐπαρχείαις εἰς τὰ Ὑποπρακτορεῖα τοῦ Κεντρ. Πρακτορεῖου τῶν ἐφημερίδων. Ἐκαστὴν Πέμπτην μ. μ. εὐρίσκειται παρὰ τοῖς ἐφημεριοπώλαις τῶν ὁδῶν.